

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Ákos Elek ügyvéd által képviselt felperes neve felperesnek a dr. Nagy Viktória jogtanácsos által képviselt Adó-és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Hatósági Főosztály Közép-dunántúli Kihelyezett Hatósági Osztály alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Veszprém Megyei Bíróságon 6.K.21.147/2008. számon indított és ugyanezen bíróság 2009. július 21-én kelt 6.K.21.147/2008/10. számú jogerős ítéletével befejezett perében az alperes részéről 14. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Veszprém Megyei Bíróság 6.K.21.147/2008/10. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az adóhatóság 2001-2005 év vonatkozásában végezte bevételek utólagos vizsgálatát a felperesnél, melynek alapján terhére 10.416.500 Ft személyi jövedelemadó különbözetet állapított meg, adóbírságot szabott és késedelmi pótlékot számított fel.

A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes 2007. november 9-i határozatával az első fokú határozatot helybenhagyta.

A felperes keresetében az alperes határozatának hatályon kívül helyezését kérte.

A megyei bíróság jogerős ítéletével az alperes határozatát az első fokú határozatra kiterjedően hatályon kívül helyezte a 2002. február 25-i, illetve 2004. január 16-i kölcsönszerződések vonatkozásában, és az első fokú adóhatóságot e körben új eljárásra kötelezte. Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a felperes által csatolt kölcsönszerződések - amely kölcsönkövetelés biztosítására a felperesi ... Panzió szolgált, továbbá K. I. kölcsönadó tanúvallomása - a felperes lányai, mint okirati tanúk nyilatkozata, illetve K. I.-nak a bíróság előtt tett tanúvallomása, magyarországi banknál vezetett számlakivonata megfelelően igazolta,

hogy a kölcsönadó a kölcsönszerződésekben megjelölt összegekkel az adott időpontban rendelkezhetett. A bíróság előtt tett tanúvallomás életszerűen bizonyította a pénzösszeg Magyarországra történő behozatalát és átváltását. E körülmények alapján a megyei bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy K. I. részéről a kölcsönadás ténylegesen megvalósult, azt a felperes hitelt érdemlően bizonyította. Ezért a kölcsönszerződések vonatkozásában az adóhatósági határozatokat hatályon kívül helyezte. A megismételt eljárásra azt az iránymutatást adta, hogy a 2002. február 25-i szerződés alapján átadott 16 millió Ft-ot, illetve a 2004. január 16-án átadott 6 millió Ft-ot a felperes forrásaként figyelembe kell venni.

A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet. Álláspontja szerint a jogerős ítélet ellentétes az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 97. § (4) bekezdésében, 109. § (3) bekezdésében, illetve a Pp. 164. § (1) bekezdésében, 206. § (1) bekezdésében foglaltakkal. Hangsúlyozta, hogy a bizonyítási kötelezettség a kölcsönadás vonatkozásában a felperest terhelte, amelynek csak hitelt érdemlő adatokkal tehet eleget. A felperes azonban a kölcsönösszeg rendelkezésre állását, Magyarországra történő behozatalát, átváltását, átadását hitelt érdemlően nem igazolta. Az alperes utalt arra is, hogy a kölcsönszerződéseket a felperes csak a jegyzőkönyvre tett észrevételéhez csatolta. Álláspontja szerint a kölcsönadott összegek igazolására nem fogadható el az egy évtizeddel korábbi végkielégítésről szóló, illetve az évekkel későbbi kiállítású bankszámla-kivonat. Álláspontja szerint a megyei bíróság okszerűtlen mérlegelés következtében fogadta el felperesi forrásként a kölcsönszerződésekben rögzített 22 millió forintot. A kölcsönszerződésekkel kapcsolatban az alperes kifogásolta, hogy a kölcsönadás forint pénznemben történt, ennek ellenére a felperes tagi kölcsön befizetései euróban történtek. A szerződéseken helytelenül szerepel a felperes, illetve az egyik tanú lakcíme. A szerződés megkötésének helyeként Sz. került feltüntetésre, holott a pénz átadása B-n történt. Az alperes kiemelte, hogy az ítéleti indokolásban rögzítettek szerint a felperes nem tudta bizonyítani, hogy K. I. a számlára átadott pénzt mikor hozta be az országba, és hol váltotta át. Ez az indokolás azt igazolja, hogy a pénz rendelkezésre állása nem volt bizonyított. Kiemelte továbbá, hogy a pénz 2002. február 25-i átadásához mérten a pénz felhasználására csak a 2002. október 16-i tagi kölcsön befizetésekor került sor. Az időbeli eltérés kétségesse teszi a pénz rendelkezésre állását. Álláspontja szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok ellentmondásosak, a felperes megszegte együttműködési kötelezettségét, amikor a peres eljárás során hivatkozott újabb tényekre és körülményekre. A bizonyítékok értékelése körében kérte azok előterjesztése időbeliségének figyelembevételét is.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az Art. 108. § (1) bekezdése alapján a becslés olyan bizonyítási módszer, amely a törvényeknek megfelelő, a valós adó, illetve költségvetési támogatás alapját valószínűsíti. Az Art. 108. § (2) bekezdés értelmében az adóhatóságnak kell bizonyítania, hogy a becslés alapjául szolgáló adatok, tények, körülmények, valamint a becslés során alkalmazott módszerek az adó alapját valószínűsítik. Az Art. 109. § (1) bekezdése szerint, ha az adóhatóság megállapítása szerint az adózó vagyongyarapodásával és az életvitelére fordított kiadásokkal nincs arányban az adómentes, a bevallott és a bevallási kötelezettség alá nem eső, de megszerzett jövedelmének együttes összege, az adóhatóság az adó alapját is becsléssel állapítja meg.

Az Art. 109. § (3) bekezdése értelmében a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést az adózó hitelt érdemlő adatokkal igazolhatja, egyebekben pedig az eljárásra a VII. fejezetben foglalt rendelkezések az irányadók. Az adóhatóság az adózó által előadott tények, adatok valóságtartalmát az adó-megállapításhoz való jog elévülési idejét megelőző időszakra vonatkozóan is vizsgálhatja, ha az adózó állítása szerint vagyongyarapodásának forrása ezen időszakban keletkezett.

Az alperes felülvizsgálati kérelmében azt sérelmezte, hogy a megyei bíróság a felperest terhelő bizonyítási kötelezettség figyelmen kívül hagyásával okszerűtlen mérlegelés alapján fogadta el forrásként a felperes által hivatkozott kölcsönösszegeket.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján dönt. A felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésének, további bizonyítás felvételének nincs helye (BH 2002.29.). A bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapuló tényállás a jogerős ítéletet felülvizsgáló Legfelsőbb Bíróságot köti (BH 1996.505.), ehhez képest a bíróság által megállapított tényállás csak akkor vizsgálható felül, ha az első fokú bíróság ítélete iratellenes megállapításokat, logikai ellentmondásokat, vagy ésszerűtlen következtetéseket tartalmaz. A fenti hibában a megyei bíróság ítélete nem szenved.

A Legfelsőbb Bíróság hangsúlyozza, hogy a felülvizsgálati eljárásban csak a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen értékelése vezethet a jogerős ítéletben vizsgált és értékelt bizonyítékok újraértékeléséhez. A megyei bíróság eljárása során részletesen meghallgatta a kölcsönadót. A meghallgatás során pontosan rögzítette mindazokra a körülményekre vonatkozó tanúvallomást, amelyet az alperes felülvizsgálati kérelmében vitatott. A tanúhoz a tárgyaláson jelenlévő alperesi képviselő kérdést nem intézett, csak azt észrevételezte, hogy a tanú az adóhatóság előtt történő

meghallgatásakor hivatkozott a végkielégítésre, annak összegét azonban nem igazolta.

A Pp. 206. §-a a bizonyítékok szabad mérlegelésének elvét rögzíti. A bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékok egybevetésével állapítja meg. A bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el. A bíróság a perben alakszerű bizonyítási szabályokhoz, a bizonyítás meghatározott módjához, vagy meghatározott bizonyítási eszközök alkalmazásához nincs kötve, felhasználhat minden egyéb bizonyítékot, amely a tényállás felderítésére alkalmas (Pp. 3. § (5) bekezdése). A bíróság által lefolytatott bizonyítás jelentőségét emeli a tárgyaláshoz kötődő közvetlenség alapelve (Pp. 133. § (1) bekezdése). Az ítélet indokolásából megállapíthatóan a megyei bíróság a felperes által hivatkozott kölcsönösszegek forrásként való rendelkezésre állása körében kiemelt jelentőségű bizonyítékként értékelte K. I. tanúvallomását. A 2009. július 7-i tárgyaláson a tanú által előadottakat minden jelentős körülmény vonatkozásában hitelt érdemlőnek ítélte. A tanúvallomás tartalmát az ítélet indokolása részleteiben vizsgálta és értékelte.

A fentiekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság a közvetlenség elvének sérelme nélkül K. I. tanúvallomásának bizonyító erejét nem látta kétségbe vonhatónak tekintettel arra is, hogy a tanú által elmondottakkal összefüggésben a tárgyaláson az alperesi képviselő a tanúhoz kérdést nem intézett, azokat észrevételében nem vonta kétségbe. Ezért a Legfelsőbb Bíróság nem látott lehetőséget arra, hogy az alperes felülvizsgálati kérelmében megjelölt, a kölcsönszerződések vonatkozásában ténylegesen fennálló ellentmondások alapján a bizonyítékokat a megyei bíróságtól eltérő módon újraértékelje.

A kifejtettetekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság az alperes felülvizsgálati kérelmében hivatkozott jogszabályok megsértését nem látta megállapíthatónak, és a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felperesnek felülvizsgálati perköltsége nem merült fel, a Legfelsőbb Bíróságnak arról rendelkeznie nem kellett.

A le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az alperes személyes illetékmentessége folytán az állam viseli (6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §).

Budapest, 2010. április 15.

Dr. Madarász Gabriella sk. tanácselnök, Dr. Darák Péter sk. előadó bíró, Dr. Hajnal Péter sk. bíró

